

Frederick William Grant (1834-1902)

Frederick William Grant s-a născut la 25 iulie 1834 în Putney Londra. El s-a întors la Dumnezeu numai prin citirea Sfintei Scripturi, fără acțiunea vreunui alt om. Instrucția lui școlară s-a desfășurat în Kings College School și spera să ocupe un post în Ministerul Apărării. Pentru că i-au lipsit relațiile necesare în acest sens, la vârsta de 21 de ani a plecat în Canada. În acest timp, biserica de stat din Anglia era preocupată să înființeze în Canada biserici noi în teritoriile locuite de curând. De aceea, nevoia de parohi era atât de mare, încât F. W. Grant a fost ordonat în această slujbă după un examen superficial, fără să fi absolvit studiile necesare, așa cum ar fi trebuit să se procedeze în mod normal.

Prin citirea diferitelor scrieri ale fraților i-a devenit clar că nu putea rămâne în biserica de stat. De aceea a părăsit sistemul bisericesc și s-a retras în Toronto, unde a locuit o perioadă de timp. Din schimbul de scrisori pe care l-a avut între 1864 și 1865 cu J.N.Darby se conturează imaginea evoluției sale spirituale. În mod deosebit el descoperă pericolul egoismului și al intelectualismului în carnea lui păcătoasă. De aceea, această recunoaștere de sine este vizibilă la el în mod deosebit în scrierile pe care avea să le lase mai târziu, în care exprimă idei uneori puțin mai ascuțite, pe care mulți dintre învățătorii dintre frați nu le-au împărtășit. El dovedea însă o înțelegere profundă a adevărului, pe care îl explica întotdeauna cu mare bucurie. Dorința inimii lui era de a-L scoate în relief pe Domnul Hristos, în așa fel încât sufletele să-L prețuiască mai mult, iar Cuvântul Său să fie mai scump.

Mai târziu, F.W. Grant s-a mutat în Brooklyn, New York, apoi în Plainfield (New Jersey), unde a locuit până la plecarea sa la Domnul. Pentru că nu a călătorit mult, nu a fost cunoscut de frați. De asemenea îi lipsea puterea de atracție personală, care este o însușire a conducătorilor, chiar și a acelor dintre copiii lui Dumnezeu. Însă cei care l-au cunoscut personal l-au iubit pentru caracterul său nobil, de valoare, rod al harului lui Dumnezeu, și pentru simplitatea și demnitatea sa, de creștin adevărat. Iubea mult Cuvântul lui Dumnezeu și dorea să stăruiască în acest Cuvânt în dependență, conștient de slăbiciunea lui, și de asemenea să prezinte permanent sufletelor adevărurile scumpe cuprinse în el.

ni la rând a cercetat cu zel cartea Psalmilor. Era atras nu numai de conținutul lor, ci și de forma în care sunt scriși, formă comparabilă cu a celor cinci cărți ale lui Moise (Pentateuh), de fapt că în mulți psalmi începuturile versetelor sunt în ordinea alfabetului ebraic, cât și de continuitatea lor vizibilă pe grupe. A fost impresionat constatând că Dumnezeu a dispus psalmii după un plan precis, că numerotarea fiecărui psalm, a fiecărei grupe de psalmi și a fiecărei cărți a psalmilor avea menționat cu claritate locul său important și definit. Dar dacă Psalmii au fost scriși așa, de ce nu și întreaga Scriptură? Astfel a continuat să cerceteze, până când a văzut aceeași armonie dumnezeiască în întreg Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu. El a scris „Biblia Numerică”, o lucrare care a necesitat ani de lucru și răbdare. Șapte volume ale acestei lucrări cuprind, din Vechiul Testament, de la Geneza până la 2 Samuel, Psalmii și profetul Ezechiel, precum și Noul Testament complet. Este regretabil că timpul nu i-a permis să termine și celelalte cărți ale Vechiului Testament. El a împărțit textul Bibliei corespunzător structurii numerelor descoperite de el și a redat pe margine multe locuri paralele, precum și un comentariu care decurge din textul biblic respectiv. În afară de aceasta, a scris o serie de studii (de exemplu: „Studii privind Geneza, Exod și Apocalipsa”) și cărți cu conținut pedagogic îmbrățișând teme variate.

Iată o relatare din viața lui, cu puțin timp înainte de plecarea sa în eternitate:

Când un vizitator a intrat în camera lui, el stătea pe scaunul său, rezemat în perne. Biblia era deschisă în fața sa, ca întotdeauna în aceste zile de așteptare dureroasă. El s-a întors spre vizitator și cu privirea spre Biblie, adânc mișcat, a spus: „O, cartea, cartea, cartea!...” Era ca și cum ar fi vrut să spuriă: „Ce plinătate am aici, cât de puțin am înțeles din ea, cât de slab am exprimat gânduri care sunt cuprinse în ea!” La 25 iulie 1902 avea să plece la Hristos, Domnul său, la vârsta de 68 de ani.